

เทศน์เช้า วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราชาวพุทธนะ ชาวพุทธนี่เกิดมาพบพุทธศาสนา มันเป็นอริยทรัพย์ ทรัพย์ที่มหาศาลเลยแหละ แต่คนใช้มันไม่เป็น คนไม่เห็นคุณค่าของมัน เห็นไหม เราเกิดมาเป็นมนุษย์นี่ เราเกิดมาจากพ่อแม่ พ่อแม่ของเรามีบุญกุศลมาก มีบุญกับเรามาก เพราะเราเกิดจากพ่อจากแม่ เห็นไหม แต่ถ้าอยู่ใกล้ชิดกันมันไม่มีคุณค่านะ ลูกกับพ่อแม่นี้จะเถียงกัน จะมีปัญหากันตลอด ลูกกับพ่อแม่ เห็นไหม เกิดใกล้ชิดกันนี้ แต่บุญคุณ คุณเกิดจากพ่อจากแม่

เราเกิดจากศาสนา เกิดมาพบพุทธศาสนา แต่บรรพบุรุษของเรานี้จรร โลงศาสนาไว้ให้เรา ได้ศึกษานะ ให้เราได้ประพฤติปฏิบัติ ครั้งแต่โบราณกาลมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา นี้โคนต้นโพธิ์ แต่ตรัสรู้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โคนต้นโพธิ์ไม่มีตำราแม่แต่แผ่นเดียว ไม่มีคำบอกเล่า ไม่มีสิ่งใดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยค้นขึ้นมาจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่เราเกิดมาพบพุทธศาสนา ตั้งแต่บรรพบุรุษของเรานี้เป็นผู้ที่มีสายตายาวไกล ยึดอันนี้ไว้ จนทางโลก เห็นไหม สยามเมืองยิ้ม สยามเมืองยิ้มโครมาเมืองไทยนี้ เพราะมีศาสนา เพราะศาสนากล่อมเกลามา เวลาเราจะยิ้มออกมา ยิ้มออกมาจากใจ เพราะศาสนาพุทธสอนเข้าไปที่ใจ เพราะสุขทุกข์มันอยู่ที่ใจ แต่วิทยาศาสตร์พิสูจน์กันไม่ได้ วิทยาศาสตร์พิสูจน์กันได้แต่เรื่องของร่างกาย ถ้าพิสูจน์กันเรื่องของร่างกาย ความสุขความทุกข์ก็อยู่ที่ร่างกาย อยู่ที่วัตถุ อยู่ที่ธาตุต่างๆ นี้เป็นเรื่องของโลกๆ เขา

แต่ถ้าเรื่องของ การประพฤติปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีตำรานะ ในปัจจุบันนี้พวกเรานี้มีปัญญากันมาก เราศึกษาทางวิชาการกันมา เราว่าเรามีปัญญากัน เราก็ศึกษา

ธรรมะกันมา ว่าศึกษานี้จะเข้าใจธรรมะไง.. เข้าใจธรรมะอย่างนี้มันเข้าใจในปริยัติ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ถ้าไม่มีปฏิบัติเข้าถึงศาสนาไม่ได้หรอก ในศาสนานี้มีมรรค ๘

มรรค ๘ คืออะไร? มรรค ๘ นะ แยกออกแล้วเป็นศีล สมาธิ ปัญญา

ศีลพื้นฐานของใจ ถ้าพื้นฐานของใจนี้เราเป็นชาวพุทธ เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คุณค่าของศาสนามีคุณค่ามาก แต่ศาสนามีคุณค่าขึ้นมาเพราะคุณค่าของหัวใจเข้าไปสัมผัส หัวใจเข้าไปรับรู้ศาสนา ศาสนามันเข้ามาถึงที่ใจ ถ้าหัวใจไม่ได้สัมผัสนะ เราจะรู้อะไรขึ้นมา เห็นไหม ปริยัติเรียนมา เรียนมาขนาดไหนนะ อ่านตำราออก อ่านหนังสือออก แต่ไม่เข้าใจความหมาย พอไม่เข้าใจความหมาย เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไปนี้ เพราะอะไร? เพราะเราศึกษากันมามาก เรามีทฤษฎีมานะมาก เราคิดว่าเรารู้มาก เห็นไหม ในการประพฤติปฏิบัติก็เอาตำรานี้มาเป็นกรอบใจ พอเป็นกรอบนะ กางแต่ตำรากัน คูสิ เวลาศึกษากันก็ศึกษาในห้องเรียน แต่ประพฤติปฏิบัติมันต้องลงไปในพื้นที่ ลงไปในหัวใจ ถ้างลงไปในหัวใจนี้ความแตกต่างมหาศาลเลย

ความแตกต่างในการประพฤติปฏิบัติ กับความแตกต่างในการศึกษาเล่าเรียนนะ การศึกษาเล่าเรียนนี้นักแก้วนกขุนทอง นักแก้วนกขุนทองนี้ไม่รู้อะไรหรอก ในการประพฤติปฏิบัติไป พอปรับพื้นฐานเข้าไปนะ มันจะเริ่มค้นจากปรับพื้นฐานเข้าไป ถ้าปรับพื้นฐานเข้าไป จิตเข้าไปมันจะมีภาวะต่างๆ

คูสิ เวลาเราทำอาหารกัน พริกมันจะให้ผลเป็นในเรื่องของเผ็ด ตรีโครี่มันให้รสมีความฝาด พวกตรีโครี่ พวกข่านี้เขาเอาไว้ดับกลิ่นคาว พวกที่เป็นผัก เป็นปลา เป็นอาหารต่างๆ รสชาติของมันก็ต่างๆ กันไป รสชาติต่างๆ กันไปนะ พริกนี่มันมีความเผ็ดมาก พอมันเผ็ดมากนี้ เผ็ดขึ้นมาเพื่ออะไร เพื่อมันก็จะถนอมอาหารได้ สิ่งที่เป็นประโยชน์นะ มันเป็นพืชสมุนไพรด้วย สิ่งที่เป็นพืชสมุนไพรนี่ให้เป็นธาตุไฟ ธาตุไฟในร่างกายมันมีประโยชน์นะ แต่เวลากินเข้าไปนี้ เผ็ดมาก

ใจของคนประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเนี่ย มันหลากหลายมหาศาลเลย การหลากหลายมหาศาล เห็นไหม เรบอกกว่าพริก เอาใส่ลีนี่มันจะเผ็ดมาก เรบอกพริกเผ็ดมาก แต่พริกมันอยู่บนต้น แล้วเราก็คิดถึงความเผ็ด มันจะเผ็ดไหม พริกนี้เผ็ดมาก พริกนี้เผ็ดมากนะ แต่มันไม่เคยเอาพริกใส่ปากมันแม้แต่เม็ดเดียวเลย มันจะรู้ไหมว่ารสของพริกมันเป็นอย่างไร

แต่ถ้าจิตมันสัมผัสเรื่องของพริกนะ เอาเม็ดพริกนี้ใส่เข้าปากนะ มันจะมีความเผ็ดขึ้นมา มันจะวิ่งหาน้ำเลย เพราะมันจะมีความเผ็ดมาก เพราะสัญชาตญาณของคน ในการประพฤติปฏิบัติเข้าไป ถ้าใจมันมีประสบการณ์สิ่งใดขึ้นมา เห็นไหม พริกอย่างเดียวเอามาเป็นประโยชน์อะไร พริกนี้เขาเอาไปผสมเป็นอาหารนะ ให้มันกลมกล่อม ให้มันมีรสชาติขึ้นมาเป็นอาหาร ขึ้นมาให้เป็นประโยชน์กับร่างกาย

นี่ศีล สมาธิ ปัญญา เริ่มต้นมันต้องมีการเปลี่ยนแปลง ถ้าจิตมันจะมีการเปลี่ยนแปลง มันจะมีการประพฤติปฏิบัติเข้าไป สิ่งใดที่มันขัดแย้งกับความรู้สึก ธรรมะเป็นอย่างนั้น ธรรมะเป็นการปล่อยวาง ธรรมะเป็นความว่าง ความว่างจะเป็นความสุข เราก็ไปจินตนาการความสุกกัน ว่าเป็นความว่างกัน มันก็เลยกลายเป็นสุนัข สุนัขที่เขาปั้นมาเป็นรูปสุนัข สุนัขที่เป็นตุ๊กตานั้นมาตั้งไว้ ไม่ต้องกิน ไม่ต้องเลี้ยงดูมันนะ สุนัขที่มีชีวิตนี้ต้องเลี้ยงมันนะ แล้วมันขับถ่ายนะ ต้องไปเก็บจี้มัน เลี้ยงสุนัขนี้ต้องไปเก็บจี้มัน ไปเช็ดเชียวมัน แล้วเวลาเอาอาหารให้มันกินเนี่ย มันจะประจบสอพลอเรา มันจะดีใจ มันจะกระดิกหาง มันจะเลียปากเรา เห็นไหม จิตที่มันเป็นไปนะ มันจะเป็นแบบสุนัขที่มีชีวิต มันไม่เป็นตุ๊กตาสุนัขหรือ ตุ๊กตาสุนัขตั้งไว้ ไม่ต้องเลี้ยงมัน มันก็อยู่อย่างนั้นล่ะ

ในการประพฤติปฏิบัติเป็นพิธีกรรม เห็นไหม นี่ธรรมะเป็นอย่างนั้น ความว่างเป็นอย่างนั้น

...มันตุ๊กตา มันตุ๊กตาทหมา มันไม่ใช่หมาหรือ ถ้าหมามันยังเกิดมาจากใจเรา ใจเรามันจะเป็นหมาขึ้นมา เพราะหมาเป็นสิ่งที่มีความมีชีวิต ใจเราเป็นสิ่งที่มีความมีชีวิต ถ้ามันมีการเปลี่ยนแปลง เห็น

ใหม่ คุณี มันจี๋ มันเยี้ยว เราก็ต้องดูแลมัน ต้องรักษามัน ก็จะเลี้ยงมันนะ เราจะเลี้ยงสุนัข นี่เราจะเลี้ยงใจเรา

กิเลสมันเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย คือสิ่งที่มันจับถ่วงทิ้งออกมา แต่ความดีขึ้นมา ความที่มันดีใจ เห็นใหม่ มันกตัญญูกับเรานะ เราเลี้ยงสุนัขนะ เวลาที่มีเหตุขัดข้องขึ้นมา มันจะช่วยเหลือ คุณี คุณคนตาบอด เห็นใหม่ เขายังเอาสุนัขจูงเลย สุนัขมันยังจูงคนตาบอดได้นะ คนตาบอดนี่หมาจูงเลยหมานี่สามารถให้คนเดินทางได้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าใจเราดีขึ้นมา เห็นใหม่ หมามันจะจูงเรานะ จูงหัวใจนี้ จูงศีล สมาธิ ปัญญา จูงเข้าไปหาธรรม ถ้าจะจูงเข้าไปหาธรรม มันก็ต้องมีการเคลื่อนไหว ใจใหม่ คนเดินไม่ใช่คนนั่ง ไม่ใช่คนนอน คนเดินมันก็ต้องมีการก้าวขาออกไป จิตมันต้องมีการเปลี่ยนแปลง การประพฤติปฏิบัตินี้ ปริยัติมันก็เป็นแต่หนักแก้วนกขุนทอง มันไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรของมัน

นี่ศีล สมาธิ ปัญญา มันต้องเป็นความว่าง ความว่างต้องอยู่เฉยๆ ความว่างต้องเป็น..

..แล้วความว่างมันมาจากไหนล่ะ? ความว่างมาจากฟ้าหรือ ความว่างเราต้องหามันขึ้นมา ใจใหม่ จิตที่มันฟุ้งซ่านมันฟุ้งซ่านเพราะอะไร ถ้ามันว่างมันว่างเพราะอะไร? มันมีสติสัมปชัญญะไหม เรายักษามันอย่างไร ถ้าเรารักษามัน เราดูแลของมันเข้าไปนี่ เราดูแลใจของเราเข้ามา เราดูแลใจของเรา แล้วเราเอาอะไรดู? เอาสติปัญญาดู สติปัญญามาจากไหน? สติปัญญามาจากจิต ไม่ใช่จิต จิตมันขึ้นมา มันโง่เง่าแต่ตุ่น เห็นใหม่ มันโดนกิเลสครอบงำอยู่ ทำอะไรก็ว่าสิ่งนี้เป็นกรรม มันไปทำอยู่ข้างนอกใจ มันไปทำนี่มันเป็นกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มันไปศึกษาธรรมมา มันไปเรียนมา เห็นใหม่ ว่าเป็นสมาธิ สมาธิก็คือความว่าง ความว่างก็ว่างๆ ว่างๆ

..ว่างๆ อะไร? สมาธิของใครนะ มันเป็นเงา เงาของจิต ไม่ใช่ตัวจิต ถ้ามันเป็นตัวจิตนะ ถ้าสมาธิมันเป็นความว่างขึ้นมาเนี่ย มันเอ๊ะ เอ๊ะ เอ๊ะ เอ๊ะ มันเอ๊ะเพราะอะไร? เพราะจิตมันเป็นความว่าง มันมีพลังของมัน มันมีการกระทำของมัน เห็นไหม

เราให้อาหารสุนัขนะ สุนัขมันกินอาหารของเราไปแล้วเนี่ย มันจะเห็บโต มันจะเห็บโต ขึ้นมาจากสุนัขเล็กๆ มันจะไร้เดียงสา มันจะช่วยตัวเองไม่ได้ มันเห็นอะไรมันตกใจ มันจะวิ่งมาหาเรา เห็นไหม มันจะหาเจ้าของ แต่พอเวลามันโตขึ้นมาเนี่ย มันเป็นสุนัขที่เป็นหนุ่มขึ้นมา มันเห็นคนแปลกหน้าเข้ามา มันจะเห่ากรร โซก มันจะป้องกันเจ้านายมัน มันจะรักษาเจ้านายมัน

ถ้าสมาธิมันเกิดขึ้นมาจากใจแล้วเนี่ย จากเด็กเล็กๆ จากที่ทำอะไรไม่เป็น มันไม่รู้อะไร หรอก อะไรขึ้นมามันก็ตกใจ ลูกสุนัขนะเห็นอะไรมันก็วิ่งหาเจ้าของ เห็นอะไรก็วิ่งหาเจ้าของ แต่ถ้าเราฝึกฝนเข้าไปบ่อยครั้งเข้า สติมันเกิดขึ้นมา เป็นสมาธิขึ้นมาเนี่ย มันโตขึ้นมา มันโตขึ้นมาเนี่ย มันรู้เลย อ้อ มันจะเข้ามาเป็นโทษเป็นภัยกับเรา เห็นไหม เราเห่ากรร โซก เราดูแล เรารักษา มันเนี่ย มันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างนี้

การประพฤติปฏิบัตินี้สันตสิกฺขิโก ใจมันมีการเปลี่ยนแปลง ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงนี้มันเป็นความจริงของเราละ แล้วมันเป็นความถนัด คุณิ เราเลี้ยงสุนัขพันธุ์อะไร สุนัขพันธุ์อะไรมันชอบกินอะไร แล้วสุนัขพันธุ์ไหนมันดูแลกันอย่างไร สุนัขพันธุ์นี้มันจี้โรคไหม สุนัขพันธุ์นี้มันจะเลี้ยงง่ายไหม

ใจก็เหมือนกัน ใจถ้ามันตั้งสติดี มันเป็นสมาธิดีเนี่ย มันทำได้ง่าย ถ้าใจเราเนี่ยเป็นสุนัขพันธุ์จี้เรื้อน มันเที่ยวกัน มันทำอะไรไม่ได้เลย เราต้องใส่ยามัน เราต้องรักษามัน เราต้องตั้งสติให้ดีขึ้น เราต้องตั้งสมาธิให้ดีขึ้น อะไรที่มันโต้แย้งมันขัดแย้งเนี่ยมันต้องเป็นไปแล้ว แล้วสุนัขมันก็เฝ้า สุนัขมันเฝ้าเนาะ เวลามันคือขึ้นมาเนี่ย มันไม่ยอมฟังเราหรอก เราต้องตีมัน เราต้องสอนมัน

ใจเรามันคือ ใจเรามันไม่ฟังเรา เห็นไหม เราก็ต้องอดนอน ต้องผ่อนอาหาร ต้องตั้งสติจะต้องต่อสู้กับมัน มันจะว่าง มันจะหาวนอน มันจะมีความเครียดนี้ ตั้งใจไว้เฉยๆ ทำเหตุไว้เฉยๆ

สุนัขมันจะคืนรนขนาดไหนเรื่องของมัน เวลามันไปนี่มันไปตามอำนาจของมันนะ ถ้ามันไม่มี น้ำกิน มันหิวน้ำ เดียวมันจะลื่นห้อยวิ่งกลับมาหาเราเลย มันจะมาขอน้ำกิน จะกระดิกหางเลย ขอน้ำกินๆ เห็นไหม

เราตั้งสติของเรา เราดูแลของเรา เราตั้งสติของเรานี้มันจะคืนรนขนาดไหน มันต้องคืนรน การกระทำที่แรก คุณติ เด็ก ใครมีลูกมีหลาน เห็นไหม เอามันไปโรงเรียนวันแรก ไปคุณติ อนุบาล นะน้ำตาท่วมโรงเรียนเลย มันไม่ยอมไปหรอก มันไม่ต้องการทั้งนั้นนะ มันจะเอาสะดวกสบาย ของมัน แล้วจิตเรานี้จะปล่อยให้มันสะดวกสบายได้ไหม จิตเราจะปล่อยให้มันไปตามอำนาจมัน ได้ไหม ถ้าเราไม่ตั้งสติ เราไม่ตั้งปัญญา เราไม่ควบคุมมัน มันจะโตขึ้นมาได้อย่างไร

ถ้ามันโตขึ้นมามันก็ต้องขัดแย้งกัน มันก็ต้องบังคับกัน ต้องขู่เข็ญกัน มันต้องมีบังคับ มันต้องมีขู่เข็ญกันสิ ก่อนที่มันจะสบายมันต้องทุกข์มาก่อนสิ คนจะเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี เขา ทำงานทำการทั้งนั้นละไม่ใช่รับมรดกมานี้ มรดกนี้ยังมีสาบุญญากรรมนะ ใอันนี้มันมรดกอะไร นี้ มีแต่เขาหลอก ตกทองนะ เอาทองเส้นใหญ่มาหลอกทองเส้นเล็ก โกงตายห้าเลย ทองอยู่กับคอ ถอดไปให้เขาเห็นทองเส้นใหญ่อยากได้

นี่ก็เหมือนกัน เขาบอกอย่างนี้เป็นปัญญาๆ จะไปเอากับเขานี้เขาตกทองทั้งนั้นละ เขา หลอกเอาไม่รู้ตัวนั่นนะ ทองอยู่กับเรา จิตอยู่กับเรา สมาธิอยู่กับเรา ปัญญาอยู่กับเรา ทำไมต้องให้ คนอื่นมาหลอกละ มันดีไม่ดีเราก็รู้เอง ทองของเราแท้หรือจริงเราก็รู้ ทำไมต้องให้คนอื่นเอาทอง เส้นใหญ่มาหลอกเส้นของเรา เขาตกทองหลอกเรานะ ถ้าเราเข้าใจของเรา เรารักษาของเรา มัน เป็นไปกับเรา แล้วใครหลอกเราไม่ได้หรอก ถ้าของเราเป็นขึ้นมาเอง เราทำเอง เรารู้เอง เราจับ ต้องขึ้นมาเอง เราก็บอกอันนี้ไม่ใช่ ไม่ใช่ ไม่ใช่ก็เรื่องของเขา

แต่ของเรา ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นพ่อแม่ครูอาจารย์นะ ท่านบอกไม่ใช่ไม่ใช่จริงๆ เพราะอะไร เพราะว่าเราทำไปนี่กิเลสมันหลอก กิเลสมันเห็นอาการของใจใจ คุณติ เห็นลูกสุนัข เห็นไหม เห็นมันมีชีวิตมัน โอ้ มันน่าเบื่อหน่าย เห็นตุ๊กตาสุนัข ไม่ต้องเลี้ยง สบายใจ เห็นไหม สบายดี อยู่กับเรานี้ไม่ใช่ไม่เหยียดด้วย ไม่ทำวุ่นวายด้วย ไม่ให้เราเดือดร้อนด้วย

จิตพอไปเจออะไรเข้าไปเข้า มันก็เหมาะสมอยู่อย่างนั้น อ้อ นี่ดีๆ เห็นไหม มันก็ผิดพลาด พอผิดพลาดนี้ มันผิดพลาดมันต้องรู้ก่อน อ้อ อ้าว สุนัขมันไม่มีชีวิตอะ แล้วเราจะเลี้ยงสุนัขมีชีวิตมีประโยชน์กับเรา ไม่มีชีวิตมันก็เอามาแขวนไว้เฉยๆ เราเข้าไปเช่อยู่กับจิต อยู่กับความรู้สึกอย่างนั้น มันก็ไม่ใช่ประโยชน์ ถ้ามันจะก้าวเดินออกไป มันก็ต้องมีการช่วยเหลือตัวเอง มีการปลูกฝังให้มันเป็นสิ่งที่มีชีวิต มันจะก้าวขาออกไป มันจะคั่นรน มันจะเอาตัวมันเองรอดให้ได้ จิตที่ประพฤติปฏิบัติเข้าไปนะมันจะมีเหตุการณ์ของมัน มีเหตุการณ์เยอะเยาะไปหมดนะ

การประพฤติปฏิบัติตั้งแต่เริ่มต้น เริ่มต้นนะเห็นใจมาก พื้นฐานทำยากมากเลย พอพื้นฐานมาที่เราต้องปรับพื้นที่ของเรา ตัดป่าไม่ให้มีต้นไม้อำรุงแต่ต้นเดียว ตัดป่าแต่ป่าอยู่ครบสมบูรณ์เลย ตัดป่า เห็นไหม พระไตรปิฎกนะตัดป่าแต่ต้นไม้อยู่เต็มเลย ไม่ได้ตัดอะไรไปเลย แต่ตัดป่าออก เพราะป่ารกชัฏคือหัวใจของเรานี้มันรกชัฏ เวลาเราตัดขึ้นมาคือตัดความไม่พอใจ ตัดต้นหาความทะยานอยากออกไป ป่ามันอยู่สมบูรณ์อย่างนั้น ป่าไม่มีอะไรเลย ป่าไม่ใช่อะไรประโยชน์อีกต่างหากนะ เขาเอามาเป็นประโยชน์สร้างบ้านสร้างเรือน

นี่ก็เหมือนกัน ศีล สมาธิ ปัญญา เอามาทำวิหารธรรมให้เราได้ เราสร้างวิหารธรรม สร้างที่อยู่อาศัยของใจได้ แล้วถ้าเราทำเป็นขึ้นมามันเป็นประโยชน์ขึ้นมาทั้งนั้นละ ถ้าคนใช้มันเป็น ถ้าคนใช้ไม่เป็นเริ่มต้นมันก็ขัดแย้งกันไป ขัดแย้งกันไปมันก็มีการแก้ไข มีการตัดแปลง เราต้องแก้ไขตัดแปลงของเราไป มันเป็นนามธรรมหมด สิ่งนี้เป็นนามธรรม เวลามันสุขขึ้นมาถึงนี้มีคุณค่ามาก

ศีล สมาธิ ปัญญา มันเป็นมรรคญาณ แยกออกมาเป็นศีล สมาธิ ปัญญา แล้วตัดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เวลาประพฤติปฏิบัติไป นี่กลัวมันเป็นสมณะๆ สมณะมันเป็นญาณที่ ๘ ของญาณ ๑๖ นะ นี่ปฏิเสธสมณะได้อย่างไร ถ้าปฏิเสธสมณะทำไมอยู่ญาณที่ ๘ ละ ญาณ ๑๑ โคตรภูญาณ โคตรภูโคตรใจ โคตรของจิต ทำลายโคตรของจิต ทำลายสิ่งที่เป็นอวิชชา ถ้ามันทำลาย ญาณที่ ๑๖ มันจะทำลายโคตรเหง้าเหล่ากอที่จิตมันพาเกิด มันมีความสมบูรณ์อยู่ในญาณ ๑๖ อยู่แล้ว มันมีสมณะ แล้วไปปฏิเสธมันได้อย่างไร ถ้าปฏิเสธขึ้นไปมันก็ปฏิเสธเราสิ ปฏิเสธความเป็นจริงสิ ถ้า

ปฏิเสธความเป็นจริง คนที่ปฏิเสธความจริงเขาจะไปรู้จริงได้อย่างไร คนรู้จริงเขาไม่ปฏิเสธความเป็นจริงนะ

อะไรก็ได้ ถ้ามีสติสัมปชัญญะ คำบริการต่างๆ นี่ ทำจิตให้มันสงบเข้ามา สงบเข้ามาก็เป็นสมาธิเข้ามา เป็นสมาธิ เป็นสมถะ สมถะมันก็เป็นมรรค มันเป็นศีล สมาธิ ปัญญา มันขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ คุณิ อาหารนี่ขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมาเป็นอาหารนี่กินไม่อร่อยเลย มันเป็นอาหาร ถ้ายังไม่ใส่สารพิษเข้าไป อาหารเป็นพิษนะ อาหารเป็นพิษนี่ตายหมดเลย

นี่มันปฏิบัติเป็นพิษ เอาแต่กิเลสเข้าไป นู่นก็ไม่จำเป็น นี่ก็ไม่จำเป็น ..ถ้าไม่จำเป็นนะ พระพุทธเจ้าบอกเราแล้ว พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสนา พระพุทธเจ้าวางศาสนาไว้ ถ้าอะไรไม่จำเป็นนี่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ทำไม พระพุทธเจ้าสอนเราทำไม พระพุทธเจ้าจะรู้สัตว์ชั้นสัตว์นะ แล้วเอาของที่ไม่เป็นความจริงมาสอนสาวก-สาวกนะ จะรู้สัตว์ชั้นสัตว์แต่เอาความจอมปลอมมาสอนลูกศิษย์ลูกหานี้ ให้ลูกศิษย์ลูกหาเขารกเข้าพวงนี่มันเป็นไปได้อย่างไร พระพุทธเจ้าตั้งใจมารู้สัตว์ชั้นสัตว์ แล้วก็เอาเข็มทิศที่ผิด นี่สมาธิก็ทำไม่ได้

แล้วสมาธิมันมีพื้นฐานนะ สิ่งที่มีพื้นฐานนะ ปัญญาที่ต้องเป็นโลกุตตรปัญญา ปัญญาที่ดีความกันผิดๆ ก็เป็นปัญญา เป็นสัญญา เป็นความจำ ถ้าปัญญาอย่างนี้นะ ดอกเตอร์ ศาสตราจารย์ มันเป็นพระอรหันต์หมดแล้ว มันไม่เป็นเลย ดอกเตอร์มันก็ทุกข์ของมัน ศาตราจารย์ไหนมันก็อมแต่ทุกข์ เพราะมันเป็นปัญญาโลกๆ เห็นไหม

ถ้าเป็นโลกุตตรปัญญานี้ จะอยู่โคนไม้ จะทุกข์จนเจ็บใจ จะเศรษฐกิจกูมพี ถ้าเวลาบวชแล้วเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นี่ปัญญามันเกิดอย่างนี้ ถ้าปัญญามันเกิดอย่างนี้มันจะรู้ว่าปัญญามันเกิดอย่างไร ปัญญาจริงเกิดอย่างไร ปัญญาปลอมเกิดอย่างไร ปัญญาหลอกล่อเกิดอย่างไร ปัญญาธรรมเกิดอย่างไร มันมีปัญญาหลอกๆ อีกนะ ปัญญากิเลสหลอกใช้ก็มี ปัญญากิเลสชี้หัวก็มี ปัญญาความจริงก็มี มันเกิดมาจากอวิชชา เกิดจากใจทั้งนั้นเลย

นี่จึงต้องมีพ่อแม่ครูจารย์คอยแยกคอยเยาะ พ่อแม่ครูจารย์เลี้ยงร่างกาย อดสำห้หาบัจจัย เครื่องอาศัยให้เราได้พอดำรงชีวิต แล้วเวลาเลี้ยงหัวใจ เห็นไหม “อันนั้นผิคนะ ที่เอ็งคิดนะผิคนะ หมดละ ถ้าเอ็งคิดถูกขึ้นมาเนี้ เดียวเอ็งจะรู้สึก” เห็นไหม พ่อแม่ครูอาจารย์เลี้ยงทั้งปาก เลี้ยงทั้งใจ เลี้ยงทุกอย่างเลย

ศาสนาเรานี้ศาสนาพุทธ พุทธะ มีความเมตตาจำจุนโลก การประพฤติปฏิบัติจะยากจะ ง่ายก็ให้เป็นตามข้อเท็จจริง เราเป็นพริก จะเผ็ดหน่อย มันจะแสบจะร้อนใจก็ต้องเป็นพริก เพราะ จิตเราเป็นพริก ถ้าจิตเราเป็นทุเรียน จิตเราเป็นของหวาน จิตเราเป็นผลไม้ที่น่ารับประทาน มันก็ เป็นวาสนาของเรา เพราะ เพราะเราปลูกเอง เราได้เมล็ดพันธุ์นี้มา เราลงกับดินเอง เรารักษามันเอง มันออกมาเอง เราจะปฏิเสธได้อย่างไร ใจเราเองเราสร้างมาเอง บาปกรรมอกุศลเราก็สร้างมาเอง เราเกิดมาเป็นอย่างนี้ จริตนิสัยเป็นอย่างนี้ เพราะมันเป็นอย่างนี้ มันชอบอย่างนี้ ให้อย่างอื่นก็ไม่ เอาเพราะมันไม่ชอบ ถ้ามันชอบอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ โดยธรรมชาติของมัน

นี่ก็เหมือนกัน พอมันชอบอย่างนี้ เวลาปฏิบัติไปมันก็ออกมาอย่างนี้ มันอย่างนี้ พริกเวลา มันไปเสร็จแล้วมันก็ต้องเผ็ดออกมาธรรมชาติของมัน จิตถ้าถึงเวลามันคายตัวออกมา มันจะมี วาสนาขนาดไหน นั่นก็คือหน้าที่ของเรา หน้าที่ของเรา พันธุ์ของเรา เราก็ต้องแก้ของเรา อ้าว ถ้า พริกเราเอาน้ำใส่ให้มากๆ หน่อย เจือจางมัน เราทำให้มันดีขึ้นมาเนี้ เราแก้ไขได้หมด เราต้อง แก้ไขของเราเพราะมันเป็นอย่างนี้ มันเป็นปัจจุบันอย่างนี้ มันเป็นธรรมชาติอย่างนี้ ของเราเป็น อย่างนี้ หลบหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องเผชิญหน้ากับมันแล้วแก้ไขมัน นี้จะเป็นสันติปฏิญ โก จะเป็น ความเห็นของเรา แล้วจะเป็นความสุข จะเป็นผลประโยชน์ของเรา เอวัง